

Aktivismin kuolema

Frustraatioitaan purkaa Tovo of Finland

Aktivismin käyrä kulkee SRP:ssä kuten sinikäyrä matikassa, se lähtee pohjalukemista välttävään, mutta kääntyy pian laskuun ja menee pakkasen puolelle. Totuus on se, että yhdistyksessämme on yhden käden sormin laskettava määrä

henkilöitä jotka todella aktiivisesti toimivat sen hyväksi ja pyörittävät kaikkea. Ja sormia jää vielä ylikin. Onhan toki kourallinen ihmisiä jotka auttelevat ensinmainittuja suhteellisen usein, vaikka usein laiminlyövätkin tehtävänsä täysin ja jättävät hommansa kokonaan hoitamatta. Näitä ihmisiä kutsutaankin sitten aktivisteiksi. Sitten on loput. Heistä ei oikeastaan ole paljoa puhuttavaa.

Miksi näin on? Miksi kukaan ei tee mitään? Kuinka yhdistys voi toimia tältä pohjalta? Mitä asioiden oikaisemiseksi voidaan tehdä? Viisaita aatoksia, vai mitä. Mutta terävät lukijat saattoivat huomata että hypin vastausten yli. No pohditaanpa.

Henkilökohtaista

Itse rupesin "aktivistiksi", niinkuin olen alkanut kaltaisiani kutsumaan, osapuilleen 2-3 vuotta sitten. Lueskellessani kerran Riippaa ennen nukkumaanmenoa

huomasin päätoimittajan rivien välistä hohtavan huomautuksen siitä kuinka moni ihminen Riippaa itseasiassa tekee. Ajatus kun ei ollut koskaan ennen juolautanut mieleeni, niin päätinpä katsoa kaikkien artikkelien kirjoittajat läpi. Kas kummaa, tyypillisen Riimukiwen tapaan Maxxonistisuusprosentti oli varsin hurja. Rupesin sitten tuntemaan itseni varsi surkeaksi olennoksi laiskotellessani siinä vuoteellani, olinhan aina pitänyt itseäni maanisena roolipelurina, ja mielestäni SRP-toiminta kuului ikäänkuin asiaan.

Soitin sitten puheenjohtajalle ja tiedustelin miten voisin vähäisine kykyineni olla avuksi toiminnalle. Ensimmäinen SRP:n hyväksi tekemäni asia (jäsenmaksuja en laske) taisikin olla artikkelin "elävät patsaat" kirjoittaminen paperilta tietokoneelle. Sen jälkeen olen kuukausien vierieessä yrittänyt autella aina silloin tällöin monin eri tavoin, ja sain siinä sivussa aika hyvän kokonaiskuvan yhdistyksen niin kutsutun sisäpiirin toiminnasta. Viime aikoina olen yrittänyt lisätä aktiveettiani koulusta ja muista vastaavista esteistä huolimatta, ja tähän on selvä syy: Tämä homma ei enää kauan luista "entiseen malliin". Mikäli suuri (?) yleisö luulee että olen istunut SRP:n johtopaikoilla jo kauankin, niin sille kerrottakoon että olen ollut aivan tavallinen rivijäsen (aina kun muistin maksaa jässärini) aina viime vuosikokoukseen asti. Nyt olen hallituksessa, mutta jätän paikkani parin kuunkieiron päästä vuosikokouksessa, sillä

kansalaisvelvollisuus kutsuu [muistutettakoon tässä yhteydessä, että minä olin puheenjohtaja koko valtiokustanteisin lomani ajan Keuruun Nevadasta käsin - Mx].

Maxxon, hahmo kaiken taustalla

Aloitellessani aktivistin uraa minulle selvisi varsin pian että Maxxon oli keskushenkilö joka tiesi asioista yleensä kaiken tarpeellisen [haluan korostaa sanaa "yleensä" -Mx]. Tämä johdettiin siitä että miltei kaikki ideointi ja työ oli tämän yhden henkilön aikaansaannosta, vaikka en sitä silloin tietänytkään. Taisi olla vuosi sitten kesä, kun minulle lopullisesti selvisi kuinka hataralla pohjalla SRP silloin oikeastaan toimi (ja paljolti vielä nykyäänkin) - yhden ihmisen inspiraation ja velvollisuudentunnon varassa. Minä en tiedä mistä tuo velvollisuudentunto pitää SRP pystyssä on tullut, mutta onneksi se on olemassa, sillä muuten homma olisi varmaankin mennyt paljon huonommin viime vuosina. Nykyään kutsun sitä ystäväni kanssa maxxonsyndroomaksi, ja olemme havainneet että se on tarttuvaa. Valitettavasti moniakaan se ei ole vielä purrut, ja näin ollen Maxxon on vieläkin paljolti kaiken takana. herää kysymys kuinka pitkälle yhden ihmisen resurssit riittävät, ja kun ne loppuvat, onko meillä riittävän aktiivinen jäsenistö pyörittämään tätä yhdistystä.

Informaation "kulku", syypää kaikkeen?

Uskon että suuri osasyylinen SRP:n jäsenistön flegmaattisuuteen on siinä, et-

tei tieto kulje jäsenistön ja hallituksen välillä oikein kumpaan suuntaan. Tästä seuraa se, että kun rivijäsen näkee Riimukiwensä kolahtelevan enemmän tai vähemmän aikataulussa postiluukusta, ja toteaa tapahtumia olevan, hän ajattelee helposti kaiken pyörivän ikäänkuin omalla painollaan. Ei, SRP:llä ei ole missään salaisessa maanlaisessa tukikohdassa orjalaumoja jotka intohimoisesti kasaavat Riimukiweä, ideoivat tapahtumia, organisoivat kokoukset ja niin edelleen. Toivon että tämä valheellinen mielikuva todellakin on syntynyt jäsenistölle,

ja on näin syynä aktivismin lamaan, sillä mikäli näin ei ole, on ainoa mahdollinen vastaus se, että kukaan ei **todellakaan viitsi tehdä niin mitään**. Toivottavasti tuo ei kuitenkaan ole syy. On arvatenkin jäseniä jotka tuntevat suorittaneensa velvollisuutensa maksaessaan vuotuisen jäsenmaksunsa, mutta "siitähän niille maksetaan että lehti tulee" -asenteeseen ei oikein ole varaa, kun lehti kuitenkin toimitetaan vapaaehtoisvoimin ja rahaa käytetään miltei yksinomaan paino- ja postikustannusten kattamiseen.

Eräs yleinen väite johon törmään kysyessäni ihmisiltä "mikset säkään oo tehny mitään?" on se, että he eivät kuulemma todellakaan osaa tehdä yhtään mitään mistä olisi mitään hyötyä. Niin minäkin väitin joskus. Jos otetaan minut esimerkiksi, niin myönnettäköön etten osaa piirtää, enkä monien mielestä kirjoittaakaan, mutta kuinka paljon osamista vaaditaan vaikkapa mainosten kiinnittämiseen ilmoitustauluille? Tai käsinkirjoitettujen juttujen naputtamiseen koneelle? Olen kyllä vankasti sitä mieltä, että vaikka jäsen olisi kuurosokeamykkä ja asuisi korvenperässä eikä puhuisi kuin albaniaa, niin hän voisi silti olla SRP:lle avuksi täysin kohtuullisella vaivalla.

Mitä voidaan tehdä?

Vastaukseksi aiemmin esittämäni kysymykseen kuinka SRP voi toimia tältä pohjalta: Ei se voikaan. Jotain on yksinkertaisesti tehtävä tai homma leviää käsiin ihan totaalisesti. Eikä se tarkoita sitä että Maxxon tekee jotain, tai että minä teen jotain, tai että sinä teet jotain, vaan sitä että me kaikki tehdään yhdessä ja otetaan kaveritkin mukaan. Loppujen lopuksi tehtävää asiaa on todella vähän verrattuna mahdollisten tekijöiden määrään. Vanha sananlasku ”yhteistyö on voimaa” sopii tähän todellakin kuin jalka kipsiin. Yksitysenä veikkauksena voisin sanoa, että jos joka ikinen jäsen toimisi SRP:hyväksi tehokkaasti vaikkapa 10 minuuttia viikossa, niin meillä ei olisi minkäänlaisia ongelmia pyörittää yhdistystä.

Näen silmissänne kysymyksen ”Koska se lakkaa paasaamasta ja kertoo mitä pitää käytännössä tehdä?” hyvä on. hallitus otti yhteyttä jäsenistöön viime Riimukiwessä olleen kyselyn avulla. Sillä toivottiin voitavan selvittää jäsenistön aktiviteettivalmiuksia ja tämä artikkeli on paljolti kirjoitettu kyselyn vastausten lukemisen jälkimainingeissa. Kuitenkin kyselyyn ei vastannut suorastaan huikea prosenttiosuus jäsenistöstä, jonka syyksi päättelimme postimaksun, yleisen laman ja koulujen jälleen alkamisesta johtuvan masennuksen. Eli nyt sitten selvällä suomen kielellä: Jos olet vapaaehtoinen tekemään jotakin, tai auttamishaluinen mutta et tiedä mitä tehdä, ota yhteyttä hallitukseen. Onnistuu esimerkiksi kirjoittele postilokeroon, tai soittamalla jollekin hallituksen jäsenelle (tai muulle aktivistille), puhelin numeroita lienee Riimukiwessä esiintynyt jo aivan kotitarpeiksi. Luonnollisesti tarvetta aktiviteetille on huimasti, je etenkin juuri Riimukiwen saralla. Kuvia, ja etenkin artikkeleita tarvitaan yksinkertaisesti paljon enemmän kuin niitä on perintei-

sesti tullut, eihän kukaan halua kotiinsa 16 -sivuista Riimukiweä...

Homman organisointi

Aikaisemmin organisointi on ollut melko lähellä nollaa, olen jopa kuullut kommentteja suuntaan ”multa menee teidän mitään tekemättömyytenne kordinointiin enemmän aikaa kun menis asioiden tekemiseen”, mutta aivan viime aikoina on jotain järjestäytymisen kaltaista toimintaa voitu havaita. Lähinnä tämä tarkoittaa sitä, että tehtäviä yritetään jakaa puheenjohtajapäätöittäjätajalta muille ihmisille, mutta tämä edellyttää toiminnan olemista muuten terveellä pohjalla, eli tapahtumia järjestetään ja juttuja kirjoitetaan, ja ettei kaikki taas ajaudu siihen ettei mitään ole tehty ja sen ainoan vastuuntuntoisen täytyy taas kursia kaikki jotenkin kasaan. Mikäli jäsenistöstä kokonaisuudessaan irtoaa jonkin verran viitsimystä eivät tällaiset tulevaisuudentavoitteet ole lainkaan mahdollisia toteuttaa ja toivonkin että palatessani takaisin siivilimailmaan meillä kaikilla on SRP:ssä toimiva ja iloinen yhdistys. Loppujen lopuksihan tässä ollaan yhteisellä asialla.

Eli noin loppukiteytyksenä: Huonosti menee, eikä ole paranemaan päin, mutta asiaa voidaan kuitenkin auttaa jos vaan kaikki viitsivät vähäsen eväänsä liikauttaa.

